

РЕШЕНИЕ

№ 736

гр. София, 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO V ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Чочкова

Членове: Вилислага Янч. А.
Тони Гетов

при участието на секретаря Снежана Н. Колева Маринова
като разгледа докладваното от Тони Гетов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100603073 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 20026514 от 31.03.2022 г. по НЧХД № 16546/2019 г. Софийски районен съд – Наказателно отделение, 99-ти състав е признал подсъдимата Ц. И. П. за **ВИНОВНА** в това, че на 14.01.2017г., 28.01.2017г., 11.02.2017г., 25.02.2017г., 11.03.2017г., 25.03.2017 г., 08.04.2017 г., 22.04.2017 г., 27.05.2017 г., 10.06.2017 г., 12.08.2017 г., 26.08.2017 г., 09.09.2017 г., 23.09.2017 г., 14.10.2017 г., 28.10.2017 г., 11.11.2017 г., 25.11.2017 г., 09.12.2017 г., 23.12.2017 г., 13.01.2018 г., 27.01.2018 г., 10.02.2018 г., 12.05.2018 г., 26.05.2018 г., 09.06.2018 г., 23.06.2018 г., 14.07.2018 г., 28.07.2018 г., 11.08.2018 г., 25.08.2018 г., 08.09.2018 г., 22.09.2018 г., 13.10.2018 г., 27.10.2018 г., 10.11.2018 г., 24.11.2018 г., 08.12.2018 г., 22.12.2018 г., 12.01.2019 г., 26.01.2019 г., 09.02.2019 г., 23.02.2019 г., 09.03.2019 г., 23.03.2019 г., 13.04.2019 г., 27.04.2019 г., 11.05.2019 г., 25.05.2019 г., 08.06.2019 г., 14.09.2019 г. и 28.09.2019 г. в град София, при условията на продължавано престъпление, с петдесет и две отделни деяния, осъществяващи състав на едно и също престъпление, извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, като родител – майка на малолетния К. С. С., ЕГН ***** е осуетила изпълнението на съдебно определение от 26.02.2015 г., постановено по въззивно дело № 15398/2013 г. по описа на СГС, II-ри въззивен, брачен състав, влязло в сила на 06.03.2015 г., относно определения режим за лични контакти на бащата С. Д. С., ЕГН ***** с детето, с което се определял режим на лични отношения между бащата и детето, а именно: всяка втора и четвърта събота от 09.00 часа сутринта до неделя 18.00 часа без приспиване до навършване на 4 годишна възраст, а след това с приспиване, като до 4 годишна възраст детето в събота ще бъде връщано в 18.00 часа вечерта, и изпълнението на съдебното определение от 14.07.2016 г., постановено по гр.д. № 74097/2015 г. по описа на СРС, III-то гражданско отделение, 117-ти състав, с което е изменено определение на същия съд от 09.06.2016 г. и е постановено майката да води детето

при бащата всяка втора и четвърта събота от месеца от 09.00 часа и да го взема от там в неделя в 18.00 часа, като не е предала детето на бащата С. Д. С. – престъпление по чл. 182, ал.2 вр.чл. 26, ал.1 от НК.

Районният съд на основание чл. 78а, ал. 1 от НК е **ОСВОБОДИЛ** подсъдимата П. от наказателна отговорност и е **НАЛОЖИЛ** административно наказание „глоба“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева, като на основание чл. 304 от НПК я е **ОПРАВДАЛ** да е осъществила състава на престъплението на дати: 06.05.2017 г., 24.06.2017 г., 03.07.2017 г., 15.07.2017 г., 29.07.2017 г. и 28.04.2018 г.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК съдът е **ОСЪДИЛ** Ц. П. да заплати на частния тъжител С. Д. С. сумата от 412 /четирисотин и дванадесет/ лева, представляващи направените от същия разноски по делото, а по сметка на СРС направените разноски по делото в хода на съдебното производство за възнаграждения на вещите лица в размер на 1358 /хиляда триста петдесет и осемнадесет/ лева.

По депозирана въззивна жалба от страна на адвокат Б., защитник на подсъдимата е образувано ВНЧХД № 3073/2022 г. по описа на СГС – НО, V въззивен състав, с което е атакувана постановената присъда на СРС в осъдителната ѝ част с твърдения за неправилност, незаконосъобразност, необоснованост на постановения съдебен акт, както и за явна несправедливост на наложеното наказание. Защитникът излага доводи за липса на субективна страна на престъпното посегателство. Относно събраните доказателствени материали жалбоподателят намира, че същите не образуват единна и непротиворечива верига, която да установи по безспорен начин вината на подсъдимата. Излагат се аргументи за неотстраняване на налично противоречие в доказателствената съвкупност. Защитата прави възражение и относно индивидуализацията на наложеното наказание, като намира същото за явно несправедливо и за несъответстващо на обществената опасност на деянието и смекчаващите отговорността обстоятелства в конкретния случай. Исква от съда да отмени така постановения съдебен акт и въззивният съд да постанови оправдателна присъда, алтернативно да върне делото за ново разглеждане или да намали размера на наложената глоба.

В проведеното разпоредително заседание на 29.08.2022 година въззивният съд намери, че жалбата е подадена в срок и констатира липсата на представени доказателствени искания от страна на заинтересованите страни.

В хода по същество на откритото съдебно заседание адвокат П. излага аргументи, че съгласно свидетелските показания и приобщените протоколи подсъдимата П. е изпълнила своето задължение, като е подготвила детето да го вземе неговия баща, като причината да не се осъществят вижданията между тъжителя и сина му е, че детето е нямало желание да се види с баща си. Коментира, че Ц. П. няма вина за настъпилото отчуждение между детето и неговия баща, като аргументира този довод със заключението на психиатричната експертиза. Посочва, че причината К. С. да не иска да посещава баща си е обстоятелството, че частният тъжител го е биел преди, като това е оставило отпечатък в съзнанието на детето. Излага несъгласие с анализа на преходната инстанция по отношение на обстоятелството, че детето не може да решава дали да отиде при баща си, а това трябва да го направи майка му, като посочва, че макар детето да не е дееспособно, желанието му да посети неговия родител няма нищо общо с дееспособността му. В заключение иска от съда да постанови оправдателна присъда или да върне делото за ново разглеждане, в случай че се открият процесуални нарушения. Защитата посочва, че няма обществена опасност на деянието и става въпрос за лични отношения, с оглед на което при преценка на съда за съставомерност на престъпното деяние иска от съда да приложи чл.9, ал. 2 от НК. На последно място иска от съда да намали размера на наложеното административно наказание „глоба“ към предвидения в закона минимум от 1000 лева.

Адвокат Ю., повереник на частния тъжител, моли съда да остави без уважение въззивната жалба и намира, че постановената присъда е правилна и законосъобразна. Намира, че събраните доказателства в хода на съдебното следствие по безспорен начин установяват наличието на изпълнително деяние на престъплението от частен характер.

Излага доводи, че подсъдимата не е положила всички усилия да предаде детето на баща му и да осъществи режима на виждане, установен от съдебното решение. Повереникът посочва, че Ц. П. не е направила никакъв опит да се свърже с частния тъжител, нито със социалните служби с цел да ѝ съдействат. Излагат се аргументи, че подсъдимата е предизвикала в детето си синдром на родителско отчуждение, който е установен пред гражданския съд към датата на инкриминирания период. Посочва, че гражданския съд е взел предвид съображенията на подсъдимата за упражнено физическо насилие към общото им дете с частния тъжител и въпреки това е постановен режим на виждане за един нормален контакт между син и баща. В заключение се иска от съда да потвърди постановената присъда.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, обжалвания съдебен акт, изложените обстоятелства в депозираната въззивна жалба, както и доводите, направените в съдебното заседание и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.319 от НПК и от легитимирано лица, отговаря на изискванията на чл.320 от НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

Упражнявайки правомощията си за цялостна проверка на атакувания съдебен акт, настоящият въззивен състав счита, че първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото доказателства, обсъдени подробно в мотивите на присъдата. С оглед на което настоящата инстанция се солидаризира изцяло с приетите от първостепенния съд факти и не счита за нужно същите да бъдат преповтаряни отново.

При постановяване на съдебния акт първостепенният съд е обсъдил събраните пред него относими гласни и писмени доказателства, способи за доказване, в това число: показанията на свидетелите Т.С.П. /л. 48 – 49 от СП пред СРС/, С.Н.К. /л. 49 – 50 от СП пред СРС/, Д.С.Г. /л. 50 от СП пред СРС/, Й.С.Т. /л. 50 – 51 от СП пред СРС/, А. Д. С. /л. 51 – 52 от СП пред СРС/, Д.Т.Г. /л. 87 от СП пред СРС/, В.Р.Д. /л. 88 от СП пред СРС/, Р.М.Ц. /л. 117 – 118 от СП пред СРС/, Е.Г.Б. /л. 118 от СП пред СРС/, К. С. С. /л. 242 - 243 от СП пред СРС/, копие на решение от 18.06.2013 г. п гр.д. № 2493 /2012 г. по описа на СРС, ГО, 117 състав /л. 8 от СП пред СРС/, копие на протокол от 26.02.2015 г. на СГС, ГО, II-ри възз. брачен състав /л. 9 – 10 от СП пред СРС/, копие на протокол от 14.07.2016 г. на СРС, III- то ГО, 117 състав /л. 11 – 12 от СП пред СРС/, копие на изпълнителен лист от 14.07.2016 г. /л. 13 от СП пред СРС/, копие от съдебно-психологична експертиза /л. 16 – 23 от СП пред СРС/, справка за съдимост /л. 34 от СП пред СРС/, копия на протоколи /л. 79, 84, 85, 145 – 168 от СП пред СРС/ копие на жалба от К. С. до СРП /л. 80 – 82 от СП пред СРС/, копие от заповед за незабавна защита /л. 83 от СП пред СРС/, копие на Решение № 8577 от 14.06.2016 г. на СРС, III-то ГО, 92 състав /л. 103– 105 от СП пред СРС/, копие на Решение № 3943 от 02.06.2017 г. на СГС, ГО, II-ри брачен състав /л. 106 – 113 от СП пред СРС/, копие на Решение № 7305 от 22.11.2018 г. на СГС, ГО, първи възз. брачен състав /л. 125 – 128 от СП пред СРС/, копие на Решение № 218 от 03.12.2019 г. на ВКС, III-то ГО /л. 129 – 143 от СП пред СРС/, комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза /л. 180 – 187 от СП пред СРС/, комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза /л. 190 – 203 от СП пред СРС/, заверено копие на ДП № 435/2018 по описа на 04 РУ-СДВР, пр.пр. № 7186/2018 г. по описа на СРП.

Въззивният съд намира, че вътрешното убеждение на първоинстанционния съдебен състав по съставомерните факти е формирано въз основа на правилен анализ на събрания по делото доказателствен материал като изцяло споделя доводите и съображенията му.

От приобщената писмена доказателствена съвкупност се установи с категоричност, че подсъдимата и частния тъжител са имали сключен граждански брак, от който имат един син – К. С.. От приложеното към доказателствения материал решение от 18.06.2013 г. п гр.д. № 2493/2012 г. по описа на СРС, ГО, 117 състав, с което е прекратен брака между

тържителя и подсъдимата, се установи, че упражняването на родителските права спрямо общия им син е предоставено на подсъдимата П.. Като с посоченото решение е определен и режима на виждане между тържителя С. и неговия син.

От приложените като писмени доказателства копие на Определение от 26.02.2015 г. на СГС, ГО, II-ри възз. брачен състав, Определение от 14.07.2016 г. на СРС, III- то ГО, 117 състав, копие на Решение № 7305 от 22.11.2018 г. на СГС, ГО, първи възз. брачен състав, копие на Решение № 218 от 03.12.2019 г. на ВКС, III-то ГО съдът констатира, че определеният първоначално режим на виждане между частният тържител и сина му е изменян няколкократно. Като относимият режим по време на инкриминирания период е постановеният с Определение от 14.07.2016 г. на СРС, III- то ГО, 117 състав, с който се установява майката – подсъдимата Ц. П. да води К. С. при баща му всяка втора и четвърта събота от месеца в 09.00 часа и да го взема от там в 18.00 часа. За посоченият от съда режим на виждане е издаден и изпълнителен лист.

Съгласно посочените съдебни актове, както въз основа на приобщените копие от заповед за незабавна защита, копие на Решение № 8577 от 14.06.2016 г. на СРС, III-то ГО, 92 състав, копие на Решение № 3943 от 02.06.2017 г. на СГС, ГО, II-ри брачен състав, заверено копие на ДП № 435/2018 по описа на 04 РУ-СДВР, пр.пр. № 7186/2018 г., както и заверено копие от изпълнително дело № 1757, съдът извлече данни за влошени отношения между частния тържител и подсъдимата П.. Обтегнатите отношения между двамата намират проявление и отражение по повод контактите им във връзка с общото им дете – К. С.. Израз на неразбирателството и лошите отношения между двамата бивши съпрузи са и съдебните актове от воденото производство по Закона за защита от домашното насилие, завършило с оставяне без уважение на подадена молба за защита от страна на Ц. П..

С безспорност в настоящото производство се констатира, че на голяма част от инкриминираните дати подсъдимата Ц. П. не е осъществявала необходимите действия по предаване на детето на неговия баща, като по този начин е осуетила постановения режим на виждане със съдебно решение между частния тържител и неговия син. За това обстоятелство въззивният съд изгради своите изводи въз основа на събраните гласни доказателствени средства.

Свидетелят А. С. излага твърдения, че на инкриминираните дати неговият брат и частен тържител не е виждал своя син. Разпитаното лице подробно посочва, че е присъствал на по-голяма част от посочените дати, като срещите между частния тържител и К. С. е следвало да се осъществяват на адреса, на който живее баща му, както и че на част от посочените дати са присъствали и други свидетели, които А. С. посочва поименно. Братът на частния тържител излага информация пред предходната инстанция, че са изчаквали около час след точното време, когато подсъдимата е следвало да предаде общото им дете на частния тържител и след това са подавали сигнал на 112, както и че са съставяли протоколи, за да удостоверят неосъществяването на срещи. Свидетелят подробно дава сведения за влошени отношения между брат му и подсъдимата П., като в тази светлина посочва, че частният тържител не е могъл да осъществи контакт с нея по телефона, както и заведено дело по Закона за защита от домашно насилие. Изложените твърдения от страна на свидетеля се подкрепят от останалата доказателствена съвкупност. В това число от свидетелските показания на Тихомир Плачков, Стоян Колев, Данаил Геновски и Йордан Тодоров кореспондират изцяло с изложеното от страна на А. С.. Посочените свидетели потвърждават, че са присъствали на част от инкриминираните дати, като излагат еднотипни обстоятелства, свързани с това, че детето не е било доведено от страна на майка му, която не си вдигала телефона, както и че след това е била уведомена и полицията. Свидетелите Плачков, Колев и Геновски посочват, че на инкриминираните дати освен частния тържител е присъствал и неговия брат А. С.. Показанията на разпитаните свидетели потвърждават и изложените факти за обтегнати отношения между частния тържител и подсъдимата. В такава насока са и твърденията на свидетеля Плачков, според който когато е придружавал частния тържител за изпълнение на режима на виждане със сина му преди инкриминирания период подсъдимата се е държала непристойно. Всички разпитани лица са категорични, че в дните, които са присъствали на адреса на частния тържител и са очаквали подсъдимата да доведе К.

С. това не се е случвало.

Въззивният съд възприе твърденията на посочените свидетели и оцени същите като кореспондиращи се по между си и последователно досежно обстоятелствата за неизпълнение на режима на виждане, установен със съдебното решение между частния тъжител и неговото дете. Коментираните показания се подкрепят и от приложеното изпълнително дело, както и от съставените протоколи от страна на подсъдимата П. за датите – 09.06.2018 г. и 26.05.2018 г.

За съставените протоколи от страна на подсъдимата сведения дават и разпитаните свидетели Д.Г., В.Д., Р.Д. и Е.Б.. Четиримата свидетели посочват, че са присъствали на съставянето на приложените към делото протоколи, като са възприели лично нежелание на детето на подсъдимата и частния тъжител да ходи при баща си. Свидетелите посочва, че детето им е казвало, че баща му го е биел, но отричат да са виждали синини или някакви травматични увреждания по него. За наличие на травми по детето единствено дава информация свидетелката Ц., която обаче не си спомня какви са следите от травмите. Въззивната съдебна инстанция взе предвид изложените твърдения на посочените свидетели, като прецени, че следва да кредитира същите в частта относно това, че пред тях К. С. е изразявал нежелание да посещава баща си, както и че детето е посочвало като причина това, че е бил бит от страна на частния тъжител.

В хода на съдебното производство пред районния съд при спазване на изискванията на процесуалния закон и по-точно чл. 140 от НПК е разпитан К. С.. Свидетелят пред районния съд и в присъствието на психолог посочва, че не се вижда с баща си и няма желание да го прави. Малолетният свидетел изтъква пред съда като причина за нежеланието да се вижда с родителя си това, че баща му го е бил, когато е бил на 5 години. Въззивният съд споделя изводите на предходната инстанция относно показанията на разпитания малолетен свидетел и спомените на свидетеля за това, че частният тъжител го е биел. Освен констатираното несъответствие в показанията на свидетеля К. С. относно твърденията му, че баща му го е биел, към съмненията относно обективността на изложеното допринасят и липсата на каквито и да е доказателствени източници, които да подкрепят казаното от страна на малолетното дете. Нито един от разпитаните свидетели не е присъствал на упражнявано насилие върху детето от страна на баща му, нито е възприел лично травматични увреждания върху свидетеля. Такива обстоятелства не са установени и в производство по реда на Закона за защита от домашно насилие, където в изводите си гражданския съд приема, че не се доказва С. С. да е упражнявал физическо насилие и да е удрял сина си.

По отношение на приобщените писмени доказателства, коментирани в настоящия съдебен акт, съдът намира, че същите са в синхрон с обстоятелствата, установени от гласните доказателствени средства и допринасят за изясняване на фактическата обстановка относима към предмета на делото. Въз основа на приобщената съдебна документация настоящия съдебен състав констатира относимия режим на виждане между частния тъжител и неговия син, както и обтегнатите отношения между двамата родители. Приобщените протоколи на л. 145-168 от СП пред СРС се отнасят за период, различен от инкриминирания, с оглед на което съдът ги взе предвид при изграждане на крайните си изводи относно рамките на конкретно повдигнатото обвинение от частен характер. Въпреки това съгласно същите съдът установи, че режимът на виждане между частния тъжител и неговия син продължава да не се изпълнява.

По отношение на съдебното минало на подсъдимата, съдът даде вяра на приложената по делото справка за съдимост, от която се изведе данни за липса на предишни осъждания, с оглед на което към датата на извършване на престъпните посегателства, подсъдимата П. е с чисто съдебно минало.

В хода на наказателното производство са изготвени две комплексно съдебно-психиатрични експертизи спрямо. Съдът кредитира изготвените експертни заключения като компетентни. Същите установяват, че подсъдимата П. и К. С. са годни свидетели. Назначената КСПЕ спрямо К. С. изследва и въпроса дали ли е синдром на родителско отчуждение спрямо частния тъжител. Съгласно експертното заключение се установява, че е налице трайно негативно отношение от страна на малолетно дете спрямо неговия баща, но същото не би могло да се определи като СРО. Вещите лица посочват, че

има вероятност влиянието на майката да е въздействало върху изградения негативен образ на частния тъжител в съзнанието на сина му. Като експертите маркират проблемните отношения между неговите родители за причина, влияеща върху негативната оценка на детето, както в това число и липсата на постигната близост между бащата и детето при неосъществените срещи между тях.

С оглед задълженията си, съгласно чл. 339, ал. 2 от НПК въззивният състав в решението си дължи отговор на доводите и възраженията, изложени във въззивната жалба и допълнението към нея, както и на тези от съдебно заседание, поради което намира за необходимо да посочи следното:

Жалбоподателят е оспорвал постановената присъда в осъдителната ѝ част с общи твърдения за противоречие в доказателствения материал и кредитиране на доказателствени източници, подкрепящи обвинението от частен характер. Съдът намира така направеното възражение за неоснователно. При осъществената цялостно проверка на всички относими доказателства съдът не откри противоречия между тях. Напротив, съпоставени по между си всички по еднопосочен начин констатира, че подсъдимата не е изпълнила установения режим на виждане между сина ѝ и частния тъжител.

Без уважение следва да бъде оставено и възражението на защитата относно липсата на субективна страна. Основният аргумент на защитата е че подсъдимата е направила всичко възможно да организира срещите между сина си и частния тъжител, но детето не е искало да посещава родителя си. Действително настоящата инстанция констатира, че малолетното дете няма желание да общува и да се вижда с баща си. Въпреки това изложения довод от страна на защитата не може да се приема като основателна причина за неспазване на установения със съдебния акт режим на лични контакти. Съображенията за това на първо място са свързани с невъзможността на малолетното дете К. С., който към момента на инкриминирания период е бил на възраст между 5 – 7 години, съзнателно и обективно да формира и отстоява самостоятелно решение, което да е независимо от външно влияние в това число да е изолирано от отношението на неговата майка към неговия баща. В тази насока предходната инстанция правилно е преценила изведената причина от страна на детето в съдебна зала, че не иска да се вижда с баща си, защото го биел за съмнителна, предвид липсата на конкретен спомен кога баща му го е биел. В тази връзка съдът следва да отчете, че посоченото обстоятелство остава недоказано като факт. В кориците на делото са приложени част от съдебната документация, свързана с воденото производство по Закона за защита от домашно насилие, от която е видно, че на подсъдимата е отказано да се издаде заповед за защита от домашно насилие, тъй като не се установява с безспорност, че бащата на К. С. е упражнил насилие спрямо малолетния си син. Видно от приложената документация е, че става въпрос за ситуация, когато детето е било на 3 годишна възраст, което сериозно разколебава възможността детето да е способно да възпроизведе достоверен спомен. Не са налице каквито и да е доказателствени източници, които да установяват, че спрямо К. С. е упражнено насилие от страна на баща му. Следва да бъде взето предвид и експертното заключение по изготвената комплексна съдебно – психиатрична експертиза, което макар да не стига до категоричен извод, че е налице синдром на родителско отчуждение, приема че е налице отчуждение и трайно негативно отношение спрямо частния тъжител от страна на неговия син. Подробно в експертизата е анализирано състоянието на К. С. и причините, поради които детето не желае да общува с баща си, като в тази връзка експертът е посочил, че при малолетното дете не е налице страх и ужас от контакт с неговия баща, а тревожност, породена от това че е въввлечена страна в конфликтите между неговата майка и неговия баща. Вещите лица са стигнали до извод, че детето е емоционално дистанцирано от баща си, като по един ирационален начин приписва негативни характеристики на неговия образ. В изготвеното заключение компетентните лица са отбелязали, че между К. С. и подсъдимата П. е налице слаба психологична диференцираност и е вероятно майка му да му е повлияла при изграждане на негативния образ на баща му. Това твърдение е подробно развито пред районния съд в открито съдебно заседание, където вещите лица посочват, че К. С. е възприел негативното отношение на майка си към неговия баща, тъй като на тази възраст е

неспособен да разграничи себе си и майка си като отделни субекти. Експертите посочват още, че поведението на неговата майка рефлектира върху него и съзнателно или не същата е допуснала то да бъде въввлечено в обтегнатите отношения с бившия ѝ съпруг.

На второ място, съдът не може да се съгласи с твърдението на защитата, че подсъдимата П. е положила усилия да се проведат срещите между нейния син и частния тъжител. Посочените действия на подсъдимата, описани в приобщените два протокола, отнасящи се до обличане на детето и уведомяването му, че трябва да се види с баща си не са достатъчни и не могат да бъдат окачествени като полагане на усилия за изпълнение на съдебното решение. Видно от събраната доказателствена съвкупност е, че Ц. П. не е водила сина си на посочения адрес на бащата, както е следвало да прави съгласно установения от съда режим на лични контакти. От друга страна подсъдимата не е осъществявала никаква комуникация с бившия си съпруг по повод осъществяване на режима за виждане между него и общото им дете. Съгласно приложените доказателства същата при позвъняване от страна на частния тъжител не си е вдигала телефона нито един път по време на инкриминирания период и не е счела за нужно да го уведоми, че няма да заведе детето при него. Подобно поведение подсъдимото лице е предприело и в хода на изпълнителното дело за изпълнение на съдебното решение на личен контакт, като подсъдимата е била неоткриваема. С оглед на което съдът стигна до извод, че подсъдимата не е положила минимални усилия за осъществяване на режима на лични контакти, състоящи се в желание за диалог и съдействие при изпълнението му.

Настоящият съдебен състав няма как да не отчете, че в конкретния случай не е налице липсата на заинтересованост от страна на частния тъжител да се вижда с неговия син, както и липсва наличието на обективна пречка, която да възпрепятства контактите между тях.

При така установената фактическа обстановка предходната инстанция напълно обосновано от правна страна е приела, че с действията си е осъществила обективните и субективна признаци на състава на престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК.

С оглед съставомерността на никриминираното деяние следва да се отбележи, че нормата на чл. 182, ал. 2 от НК изисква наличието на специален субект или сродник на детето, която материална препоставка в процесния случай е налице. Съгласно приложените доказателства подсъдимата П. е майка на малолетния К. С..

Безспорно се установи наличие на влязъл сила съдебен акт - съдебното определение от 14.07.2016 г., постановено по гр.д. № 74097/2015 г. по описа на СРС, III-то гражданско отделение, 117-ти състав, с което са уредени въпросите, свързани с упражняването на родителските права по отношение на общото дете на частния тъжител и подсъдимата. Съгласно цитираното определение режимът на лични отношения се състои майката да води детето при бащата всяка втора и четвърта събота от месеца от 09.00 часа и да го взема от там в неделя в 18.00 часа.

Престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК може да бъде осъществено чрез предвидените в закона форми – неизпълнение или осуетяване по какъвто и да е начин на влязлото в сила съдебно решение. В настоящия случай изпълнителното деяние е осъществено чрез неизпълнение на влязъл в сила съдебен акт. Неизпълнението се състои в непредаване на детето на правоимащия да осъществява лични контакти, като изпълнителното деяние е осъществено при условията на продължено престъпление.

От субективна страна престъплението е осъществено под форма на вина пряк умишъл. Налице са интелектуалният и волеви момент, като подсъдимата е съзнавала, че разполага с конкретно определен режим на виждане, с който е била запозната и е предвиждала неизпълнението и прякото нарушаване на установения режим на срещи. Правилно предходната инстанция е преценила, че са налице предпоставките за извършените от подсъдимата 52 продължени изпълнителни деяния да се квалифицират като продължавана престъпна дейност по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК. В тази връзка няма пречка продълженото престъпно посегателство при условията, предвидени в НПК, да бъде осъществено като продължавана престъпна дейност.

Макар и да не е обект на проверка поради липса на жалба от страна на частния тъжител, настоящата

инстанция намира, че районният съд правилно е оправдал подсъдимата П. да е извършила престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК на инкриминираните дати - 06.05.2017 г., 24.06.2017 г., 03.07.2017 г., 15.07.2017 г., 29.07.2017 г. и 28.04.2018 г. Като съдът основателно е аргументирал изводите си с това, че част от датите попадат извън определения режим на лични контакти, а друга част от посочените дни не се събраха доказателства.

Приложение на чл. 9, ал. 2 от НК:

Съдът намира същото за неоснователно. Спрямо фактите от процесния случай е неприложима разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК. От една страна е налице един изключително голям период от време, в който подсъдимата не е изпълнявала режима на лични контакти между сина си и неговия баща. От друга страна не се констатираха обективни обстоятелства, които са възпрепятствали подсъдимата да води детето си при С. С., нито е констатирана липса на заинтересованост от страна на частния тъжител.

Относно индивидуализацията на наказанието и направеното възражение свързано с него:

За осъществения състав на престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК, законодателят е предвидил наказание „пробация“ или „глоба“ от 2000 до 5000 лева.

Настоящата съдебна инстанция намира, че районният съд правилно е предвидил, че са налице материално правните предпоставки за приложение на чл. 78а от НК – за престъплението да се предвижда наказание до 3 години „лишаване от свобода“ или друго по-леко, чисто съдебно минало, липса на имуществени вреди, както и отрицателните изисквания, поставени от законодателя – липса на прилагане на института спрямо подсъдимата, както и това, че престъпното посегателство не попада в хипотезите, изброени в чл. 78, ал. 7 от НК.

Защитата е направила възражение относно определения размер на административното наказание „глоба“, като иска същия да бъде намален до предвидения от закона минимум от 1000 лева. Съдът намира възражението за неоснователно. Правилно предходната инстанция е съобщила, че няма как да се определи минимално предвидения размер, тъй като е налице продължителен период от време, през който частният тъжител не е виждал своя син. Съвсем резонно съдът е посочил, че се касае за продължителен период, който може да доведе до трайно родителско отчуждение между баща и син, предвид възрастта на К. С.. В тази връзка съгласно приобщените протоколи, съставени от частния тъжител, за период извън инкриминирания се установява, че същият продължава да не се вижда със сина си.

Съобразно изхода на делото съдът е дал законосъобразен отговор и във връзка с направените по делото разноси.

С оглед на гореизложеното, солидаризирайки се с правните изводи на районния съд и на основата на така изяснената фактическа обстановка, въззивният съд намира, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и като такава следва да се потвърди. Мотивиран от горното и на основание чл. 334, т. 6 във вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 20026514 от 31.03.2022 г. по НЧХД № 16546/2019 г. Софийски районен съд –НО, 99-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____